

ΤΕΝΕΒΡΑΕ

OLIVER
ONIONS

ΤΟ
ΚΑΛΕΣΜΑ
ΤΗΣ
ΟΠΤΑΣΙΑΣ

Μετάφραση: Κλαίρη Παπαμιχαήλ
Εισαγωγή: Ευαγγελία Κουλιζάκη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΘ

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΟΠΤΑΣΙΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΣΕΙΡΑ **Tenebrae**

Υπεύθυνος σειράς Χρυσόστομος Τσαπραίλης

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου *Oliver Onions, The Beckoning Fair One*, 1911

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Γιούλικα Σαμαρά

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4853-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84858

Κ.Ε.Π. 6572, κ.π. 23417

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

OLIVER ONIONS

Το κάλεσμα
της Οπτασίας

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κλαίρη Παπαμιχαήλ
ΕΙΣΑΓΩΓΗ Ευαγγελία Κουλιτάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

Όλες οι σημειώσεις είναι της μεταφράστριας, εκτός αν δηλώνεται διαφορετικά.

Περιεχόμενα

Tenebrae. Σειρά κλασικού τρόμου	9
Εισαγωγή	13
Το κάλεσμα της Οπτασίας	33

Tenebrae

Σειρά κλασικού τρόμου

Ησκοτεινή και υπαινικτική γοητεία της λογοτεχνίας τρόμου ζωντανεύει μέσα από κλασικά βιβλία του είδους που θα καθηλώσουν τους αναγνώστες. Η νέα αυτή σειρά συγκεντρώνει έργα από κορυφαίους συγγραφείς που διαμόρφωσαν τον τρόπο όπως τον ξέρουμε σήμερα και έχουν εμπνεύσει γενιές δημιουργών και αναγνωστών. Πρόκειται για έργα που συνδυάζουν με μοναδικό τρόπο το υπερφυσικό και το απόκοσμο με την κατάδυση στα βάθη του ανθρώπινου ψυχισμού και την ψηλάφηση του υπερβατικού χαρακτήρα της φύσης, έργα που απευθύνονται όχι μόνο σε όσους λατρεύουν τον τρόπο, αλλά και σε εκείνους που αναζητούν κάτι βαθύτερο: την εξερεύνηση της ανθρώπινης φύσης μέσα από το πρίσμα του παράδοξου και του υπερφυσικού.

Τα βιβλία αυτά αποτελούν πύλες για κόσμους όπου η λογική συναντά το παράδοξο, το οικείο μετατρέπεται σε απειλητικό, και οι πιο κρυφές φοβίες παίρνουν

σάρκα και οστά. Εντός τους βρίσκονται αναζητήσεις που μεταλλάσσουν το τοπίο της καθημερινότητας, αφηγήσεις που φέρνουν τον αναγνώστη αντιμέτωπο με το ανεξήγητο και με τον υπαινικτικό τρόπο του άγνωστου, ιστορίες που αντλούν από αρχαίες παραδόσεις και έθιμα, ξεχασμένες πεποιθήσεις και τη σκοτεινή μαγεία της υπαίθρου.

Από επαρχιακές κοινότητες και απόκοσμα εξοχικά τοπία μέχρι το πολυσύχναστο κέντρο μεγαλουπόλεων και τους διαδρόμους ακαδημαϊκών ιδρυμάτων, από παλιά σπίτια και καταραμένα έργα τέχνης μέχρι τις αποστειρωμένες αίθουσες μοντέρνων ιατρείων, η ανησυχία, η αβεβαιότητα και το μυστήριο διαπερνούν τους χώρους αυτών των ιστοριών, χτίζοντας μέρη γνώριμα μα και ανοίκεια συνάμα, καλώντας μας να δούμε πίσω από την επιφάνεια των πραγμάτων και να νιώσουμε την παρουσία του άγνωστου και του τρόμου που κρύβεται σε φαινομενικά αδιάφορες λεπτομέρειες της καθημερινότητας.

Τα έργα της σειράς κινούνται τόσο εντός του παραδοσιακού τρόμου, όσο και πέρα από τα συμβατικά όρια αυτού, αγγίζοντας κοινωνικά, πολιτισμικά και υπαρξιακά ζητήματα που παραμένουν επίκαιρα, όπως η ανθρώπινη φύση, η αποξένωση, τα όρια της λογικής σκέψης, η επιθυμία κατανόησης του άγνωστου. Οι αφηγήσεις εξερευνούν την εύθραυστη γραμμή μεταξύ φυσικού και υπερφυσικού, οικείου και απόκοσμου, αντικειμενικού και υποκειμενικού, δημιουργώντας

υποδόρια συναισθήματα που ριζώνουν βαθιά στη συνείδηση του αναγνώστη.

Οι συγγραφείς της σειράς, ονόματα με παγκόσμια αναγνώριση, γνωρίζουν πώς να εκμεταλλεύονται τη λεπτή γραμμή μεταξύ του πραγματικού και του εξωπραγματικού, προσφέροντας διηγήσεις που παραμένουν ανεξίτηλες στον νου. Εδώ, το στοιχείο του φόβου δεν έχει να κάνει με ωμούς ή κραυγαλέους τρόμους, αλλά με τον υπαινιγμό ρωγμών στη φυσική τάξη των πραγμάτων, την αργή και μεθοδική αποκάλυψη των μυστικών που κρύβονται στις σκιές, τη σταδιακή αποτύπωση της καταβύθισης στην παράνοια.

Η γοητεία των ιστοριών αυτών δεν έγκειται μόνο στις ανατροπές ή στις απόκοσμες παρουσίες που εισβάλλουν απροειδοποίητα, μα και στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα, στην αγωνία που διατρέχει τις σελίδες και στους χαρακτήρες που ενίοτε μοιάζουν με καθρέφτες των δικών μας φόβων. Άλλωστε, η συνάντηση των ηρώων με το υπερφυσικό συνήθως δεν είναι μια απλή απόδραση, αλλά μια δοκιμασία που τους φέρνει αντιμέτωπους με τον εαυτό τους και με τα όρια της πραγματικότητας. Το κάθε έργο είναι ένας στοχασμός πάνω στο τι σημαίνει να φοβάσαι, να νιώθεις την αγωνία και την αβεβαιότητα να φωλιάζουν στο μυαλό.

Η σειρά συστήνει για πρώτη φορά στο ελληνικό κοινό κάποια έργα στην ολότητά τους, με μεταφράσεις που διατηρούν το ύφος και το βάθος του πρω-

τότυπου κειμένου. Προσφέρει έτσι στους αναγνώστες και φίλους του είδους τη δυνατότητα να γνωρίσουν κάποια από τα θεμέλια της λογοτεχνίας τρόμου. Τα έργα συνοδεύονται από εισαγωγικά κείμενα που εξηγούν τη σημασία τους εντός του είδους στο οποίο ανήκουν, καθώς και σημειώσεις που τα τοποθετούν στο ιστορικό και πολιτισμικό τους πλαίσιο ώστε να γίνεται πιο πλήρης η κατανόησή τους.

Είτε είστε γνώστης του είδους είτε αναζητάτε μια πρώτη επαφή με τον κόσμο του κλασικού τρόμου, αυτή η σειρά υπόσχεται να σας ταξιδέψει σε μονοπάτια γεμάτα ανατριχίλες και μυστήριο και να σας κρατήσει ξάγρυπνους τη νύχτα.

Χρυσόστομος Τσαπραΐλης

Το κάλεσμα της Οπασίας

I

Οι τρεις τέσσερις πινακίδες «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ» έστεκαν μέσα στη χαμηλή περίφραξη όσο καιρό θυμούνταν οι κάτοικοι της μικρής τριγωνικής «Πλατείας», κι αν υπήρξαν ποτέ κάθετες, είχαν περάσει πάρα πολλά χρόνια έκτοτε. Τώρα κρέμονταν πάνω από τα παλούκια του φράχτη, η καθεμία με τη δική της κλίση, και θύμιζαν σειρά από ξύλινους μπαλτάδες έτοιμους να πέσουν πάνω σε κάποιον περαστικό, χωρίς ωστόσο ποτέ να διαμελίσουν κάποιον ενοικιαστή που ενδιαφερόταν για το παλιό σπίτι από τη ροή των υπόλοιπων περαστικών. Όχι πως υπήρξε ποτέ καμιά μεγάλη «ροή» στην πλατεία· η ροή περνούσε καμιά διακοσαριά και παραπάνω μέτρα μακρύτερα, πέρα από τον λαβύρινθο που σχημάτιζαν οι λαϊκές πολυκατοικίες και τα σοκάκια και οι πάροδοι που είχαν ξεπεταχτεί από τότε που είχε χτιστεί το παλιό σπίτι, εγκλωβίζοντάς το τελείως· και κατά πάσα πιθανότητα είχε αφεθεί να στέκει, μόνο και μόνο εν αναμονή μιας δυο εκμι-

σθώσεων, ώσπου να γίνει, το δίχως άλλο, κάποιιο ξεκαθάρισμα σ' ολόκληρη τη γειτονιά.

Ήταν κατασκευασμένο από ζωηρόχρωμα παλιά κόκκινα τούβλα και χτισμένα μέσα στους τοίχους του ήταν τα στέμματα και τα ενωμένα χέρια και άλλα εμβλήματα ασφαλιστικών εταιρειών* που είχαν πάψει προ πολλού να υφίστανται. Τα παιδιά της απομονωμένης πλατείας κρεμιούνταν στη χαμηλή αυλόπορτα, εκεί όπου τέλειωνε το μονοπάτι της εισόδου, μέχρι που δεν απέμεινε στέρεη παρά μόνο η πάνω τάβλα, και το ίδιο το μονοπάτι περνούσε μπροστά από τα κλεισμένα με σανίδια παράθυρα του υπογείου, πάνω στα οποία οι πλανόβιοι είχαν αφήσει τα δικά τους αινιγματικά σημάδια. Το μονοπάτι ήταν ανώμαλο, ξεπλυμένο από τα νερά που έσταζαν από τα δοκάρια του ληστρικού διπλανού σπιτιού, ενώ το περιδιάβαιναν τακτικά γάτες και σκύλοι. Οι πιθανότητες να βρεθεί ενοικιαστής δεν έμοιαζαν τόσες ώστε να δικαιολογείται η επισκευή των πινακίδων ούτε η φροντίδα να είναι ευανάγνωστες, και, όντως, έμειναν ως είχαν.

Επί έξι μήνες, ο Όλερον περνούσε μπροστά από το παλιό σπίτι δύο φορές τη μέρα ή και συχνότερα στη δεκάλεπτη διαδρομή από την κατοικία του ως

* Που σήμαινε ότι ήταν ασφαλισμένο για το ενδεχόμενο πυρκαγιάς.

το δωμάτιο που είχε νοικιάσει για να εργάζεται και για έξι μήνες καμία πινακίδα δεν έπεσε σαν τσεκούρι στο διάβα του. Ίσως αυτό να οφειλόταν στο γεγονός πως συνήθως περπατούσε από την άλλη μεριά της πλατείας. Έτυχε ωστόσο ένα πρωινό να πάει από την πλευρά που περνούσε από τη σπασμένη αυλόπορτα και από το μονοπάτι της εισόδου που το είχε φθείρει η βροχή και να κοντοσταθεί μπροστά σε μια από τις γερμένες πινακίδες. Εκτός από το όνομα του μεσίτη, υπήρχε η πληροφορία, γραμμένη προφανώς κατά την πρώτη νεότητα του Όλερον, πως το κλειδί μπορούσε κανείς να το παραλάβει από το Νούμερο Έξι.

Ο Όλερον πλήρωνε ήδη για την ξεχωριστή κατοικία και για το γραφείο του περισσότερα απ' όσα είχε την οικονομική άνεση να δίνει ένας συγγραφέας χωρίς προσωπικό εισόδημα, που συνήθως αγνοούσε το κοινό του· επιπλέον, πλήρωνε ένα μικρό ενοίκιο για την αποθήκευση των περισσότερων επίπλων της γιαγιάς του. Συν τοις άλλοις, το βιβλίο που ήθελε να διαβάσει στο κρεβάτι συνέβαινε μονίμως να βρίσκεται στο γραφείο, δηλαδή μισό και παραπάνω μίλι μακριά, ενώ το σημείωμα ή η επιστολή που ξαφνικά χρειαζόταν στη διάρκεια της μέρας ήταν πιθανότατα χωμένα στην τσέπη ενός άλλου παλτού, το οποίο κρεμόταν πίσω από την πόρτα του υπνοδωματίου του. Και υπήρχαν κι

άλλα προβλήματα σ' ένα διαχωρισμένο νοικοκυριό. Επομένως ο Όλερον, σταματώντας αιφνίδια μπροστά στην όμοια με τσεκούρι πινακίδα, κοίταξε πρώτα κάτω, μέσα από κάτι αραιά λιγούστρα, τα παράθυρα του υπογείου που ήταν καλυμμένα με σανίδες, ύστερα πάνω, στα κενά και βρόμικα τζάμια του πρώτου ορόφου, και τέλος ακόμα πιο ψηλά, στον δεύτερο όροφο και στο επίπεδο πέτρινο ακροκάλυμμα των φύλλων μόλυβδου. Κοντοστάθηκε ένα λεπτό ψηλαφώντας το λείο, ξυρισμένο του πιγούνι· και ύστερα, ρίχνοντας άλλη μια ματιά στην πινακίδα, διέσχισε αργά την πλατεία προς το Νούμερο Έξι.

Χτύπησε και περίμενε δυο τρία λεπτά, μα παρόλο που η πόρτα ήταν ανοικτή, δεν πήρε απάντηση. Χτυπούσε ξανά, όταν εμφανίστηκε ένας άντρας με μακριά μύτη κι ανασηκωμένα μανίκια.

«Έλεγα την προσευχή πριν από το φαγητό» του εξήγησε αυστηρά.

Ο Όλερον ζήτησε το κλειδί του παλιού σπιτιού· και ο άντρας με τη μακριά μύτη αποσύρθηκε και πάλι.

Ο Όλερον περίμενε άλλα πέντε λεπτά στο σκαλοπάτι· έπειτα ο άντρας εμφανίστηκε ξανά και, μη ρυκάζοντας το φαγητό το οποίο είχε αναφέρει προηγουμένως, ανακοίνωσε πως το κλειδί είχε χαθεί.

«Αλλά δεν θα το χρειαστείτε» πρόσθεσε. «Η εξώ-

πορτα δεν είναι κλειδωμένη και μ' ένα σπρώξιμο ανοίγουν όλες οι υπόλοιπες πόρτες. Είμαι μεσίτης για δαύτο, αν σκέφτεστε να το πάρετε...»

Ο Όλερον διέσχισε ξανά την πλατεία, κατέβηκε τα δυο σκαλιά στη σπασμένη αυλόπορτα, προχώρησε στο μονοπάτι και μπήκε στην παλιά φαρδιά εξώπορτα. Μπαίνοντας στο εσωτερικό του σπιτιού, στα δεξιά του υπήρχαν σκαλοπάτια που οδηγούσαν στα ευρύχωρα κελάρια και η σκάλα μπροστά του ήταν φαρδιά, ωραία, λερή, με σκαλιστή κουπαστή. Ο Όλερον την ανέβηκε, αποφεύγοντας την επαφή με την κουπαστή και τον τοίχο, και σταμάτησε στο πρώτο πλατύσκαλο. Μια πόρτα μπροστά του ήταν σφραγισμένη με σανίδια, ωστόσο έσπρωξε μιαν άλλη στα δεξιά και κάποιο χαλασμένο μάνταλο ή σύρτης υποχώρησε. Προχώρησε στον αδειανό πρώτο όροφο.

Έμεινε εκεί ένα τέταρτο της ώρας και μετά βγήκε πάλι. Χωρίς να ανέβει πιο πάνω, κατέβηκε τη σκάλα, διέσχισε άλλη μια φορά την πλατεία και στάθηκε πάλι μπροστά στο σπίτι του άντρα που είχε χάσει το κλειδί.

«Μπορείτε να μου πείτε πόσο είναι το νοίκι;» τον ρώτησε.

Εκείνος ανέφερε ένα νούμερο σχετικά χαμηλό, που φαίνεται να λάμβανε υπόψη του τον χαρακτήρα της γειτονιάς και το φρικτό χάλι του σπιτιού.

«Θα ήταν άραγε δυνατό να νοικιάσω μόνον έναν όροφο;»

Ο μακρυμύτης άντρας δεν ήξερε· ίσως αυτοί...

«Ποιοι είναι αυτοί;»

Ο άντρας έδωσε στον Όλερον το όνομα ενός δικηγορικού γραφείου στο Λίνκολνς Ιν.

«Μπορείτε να αναφέρετε το όνομά μου – Μπάρετ» πρόσθεσε.

Η πίεση της δουλειάς εμπόδισε τον Όλερον να κατέβει εκείνο το απόγευμα στο Λίνκολνς Ιν, αλλά πήγε την επομένη κι αμέσως του προτάθηκε να αγοράσει ολόκληρο το σπίτι με πενήντα λίρες προκαταβολή και το υπόλοιπο ποσό της τιμής αγοράς σε υποθήκη. Χρειάστηκε μισή ώρα για να διαλύσει τις αυταπάτες από το μυαλό του δικηγόρου ότι επιθυμούσε κάτι περισσότερο από το σπίτι, παρεκτός να νοικιάσει έναν μόνο όροφο. Το αποτέλεσμα ήταν κάτι ξερά, μασημένα λόγια και ο δικηγόρος δεν ήταν καθόλου βέβαιος πως είχε τη δικαιοδοσία να κάνει όπως του πρότεινε ο Όλερον· τελικά, όμως, δήλωσε επιφυλακτικά ότι κάτι μπορούσε να γίνει, υπό την προϋπόθεση πως θα παρέμεναν οι πινακίδες και υπό την προϋπόθεση πως θα συμφωνούσαν να τερματιστεί αυτομάτως το συμβόλαιό τους, χωρίς περαιτέρω ειδοποίηση, σε περίπτωση εκμίσθωσης όλου του οικήματος. Στον Όλερον φάνηκε αμελητέο το ρίσκο να νοικιαστεί ξαφνικά ολόκλη-

ρο το σπίτι κάτω από τη μύτη του και υποσχέθηκε εντός της εβδομάδας να καταλήξει σε μια απόφαση. Την άλλη μέρα επισκέφθηκε πάλι το σπίτι, το περιεργάστηκε από πάνω μέχρι κάτω και ύστερα επέστρεψε στο διαμέρισμά του για να κάνει ένα μπάνιο.

Γοητεύθηκε αφάνταστα από το κομμάτι του σπιτιού το οποίο είχε ήδη αποφασίσει ότι θα γινόταν δικό του. Μ' ένα γερό καθάρισμα και ένα βάψιμο και με τα παλιά έπιπλα της γιαγιάς του Όλερον θα γινόταν εξαιρετικά χαριτωμένο. Πήγε στην αποθήκη για να ξαναθυμηθεί τα μισοξεχασμένα του υπάρχοντα και να μετρήσει τις διαστάσεις· κι αποκεί έφυγε γραμμή για έναν ελαιοχρωματιστή. Ήταν πολύ απασχολημένος με την τακτική του εργασία και θα ευχόταν η πινακίδα να είχε τραβήξει την προσοχή του είτε μερικούς μήνες νωρίτερα είτε αργότερα μες στη χρονιά· μα ο ταχύτερος δρόμος θα ήταν να διακόψει εντελώς τη δουλειά του, ώσπου να μετακομίσει...

Ένα δεκαπενθήμερο αργότερα, ο πρώτος του όροφος είχε βαφτεί στο γλυκό άσπρο χρώμα της κουφοξυλιάς, η μπογιά είχε στεγνώσει και ο Όλερον βρισκόταν στα μισά της εγκατάστασής του. Ήταν αναζωογονημένος, ενθουσιασμένος· κι έτριβε τα χέρια του καθώς γυάλιζε και τοποθετούσε τα πράγματα της γιαγιάς του –τον ψηλό μπουφέ με το πλέγ-

μα, που περιείχε πορσελάνες Ντάρμπι και Μείσον και Σπόουντ, το μεγάλο αναδιπλούμενο τραπέζι Σέρατον, τις μακριές, χαμηλές βιβλιοθήκες (είχε «κοπιάρει» δύο από αυτές), τις καρέκλες, τα κηροπήγια Σέφιλντ, τα καρφωτά διακοσμητικά μπολ για τριαντάφυλλα. Αυτά τα αντικείμενα τα τοποθέτησε μπροστά από τους φρεσκοβαμμένους τοίχους του με το άσπρο χρώμα της κουφοζυλιάς – τοίχους επενδυμένους με ξύλο στις πιο ταιριαστές διαστάσεις, διαμορφωμένους και κατασκευασμένους έτσι ώστε να καταλήγουν στα χαμηλά χτιστά καθίσματα στις εσοχές των παραθύρων, μια έκφανση χαράς κι ανάπαυσης την οποία δεν γνώριζαν πλέον οι οικοδόμοι. Τα ταβάνια ήταν ψηλά κι αγνά ζωγραφισμένα μ' ένα παλιακό μοτίβο αστεριών· ακόμα και τα περιζώματα που στένευαν σταδιακά στο σιδερένιο του τζάκι ήταν σχεδιασμένα με τόση φινέτσα, σαν κοσμήματα· κι ο Όλερον τριγύριζε στα δωμάτια τρίβοντας τα χέρια του και κάθε τόσο κοντοστεκόταν μόνο και μόνο για ν' απολαύσει το θέαμα από λευκό δωμάτιο σε λευκό δωμάτιο...

«Τι ωραία, τι ωραία!» μονολόγησε. «Πολύ θα 'θελα να ξέρω πώς θα της φανεί της Έλσι Μπένγκαου!»

Αγόρασε έναν σύρτη και μια κλειδαριά Γέιλ για την πόρτα του και απομόνωσε το διαμέρισμά του από το υπόλοιπο οίκημα. Τώρα, αν ήθελε να δια-

βάσει ένα βιβλίο στο κρεβάτι, μπορούσε να πάρει το βιβλίο του από το διπλανό δωμάτιο. Σκεφτόταν συνέχεια πόσο απίστευτα τυχερός ήταν που νοίκιασε αυτόν τον χώρο. Τοποθέτησε μια κρεμάστρα για καπέλα στο μικρό τετράγωνο χολ και τα κρέμασε εκεί μαζί με τις μπέρτες και τα πανωφόρια του· και οι διαβάτες που διέσχιζαν αργά τη νύχτα τη μικρή τριγωνική πλατεία, σηκώνοντας το βλέμμα πάνω από την πυκνή σειρά των ξύλινων μπαλτάδων που έγραφαν «Ενοικιάζεται», μπορούσαν να δουν το φως μέσα από τα κόκκινα παραθυρόφυλλα του Όλερον ή το ένα να σκοτεινιάζει και κάποιο άλλο να φέγγει, καθώς εκείνος περνούσε από δωμάτιο σε δωμάτιο με το κηροπήγιο στο χέρι κι έβαζε τις τελικές πινελιές στη διάταξη των επίπλων του ή προετοιμαζόταν να ξαναπιάσει τη δουλειά που η μετακόμισή του είχε διακόψει.

Ο συγγραφέας Πολ Όλερον ζει σε ένα θλιβερό διαμέρισμα και αναζητά –όπως κάνουν οι συγγραφείς– έναν τρόπο να μην ασχοληθεί με το έργο που γράφει. Τότε βλέπει ένα τεράστιο και όμορφο παλιό σπίτι προς ενοικίαση και αποφασίζει να μετακομίσει στον πρώτο όροφο. Όταν η φίλη του Έλσι Μπένγκαου τον επισκέπτεται, αρχίζουν να συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Φαίνεται ότι το σπίτι δεν συμπαθεί την Έλσι και της καταφέρει μικρά αλλά πολλά τραύματα. Η ίδια διαισθάνεται την παρουσία του κακού και προειδοποιεί τον Όλερον ότι δεν θα μπορέσει ποτέ να δουλέψει εκεί. Αλλά ο Όλερον γοητεύεται... και μετά ερωτεύεται... και σύντομα αφήνεται στις εμμονές του...

Το κάλεσμα της Οπτασίας θεωρείται συχνά η καλύτερη ιστορία φαντασμάτων στην αγγλική γλώσσα – και ίσως να είναι. Σίγουρα είναι μια από τις πιο συναρπαστικές και όμορφες υπερφυσικές ιστορίες που έχουν γραφτεί ποτέ.

ISBN: 978-618-03-4858-3

9 786180 348583

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84858

metaixmio.gr

ΣΕΙΡΑ
ΤΕΝΕΒΡΑΕ

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book